

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romuald Dalewski

w sprawie z odwołania J. W. oraz B. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Białymstoku
o odpowiedzialność osób trzecich za składki na ubezpieczenia społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 14 listopada 2023 r.,
skargi kasacyjnej odwołującego się J. W. od wyroku
Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z dnia 15 listopada 2022 r., sygn. akt III AUa 63/22,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża J. W. kosztami zastępstwa procesowego strony
przeciwnej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Białymstoku decyzją z 30 grudnia 2020 r., na podstawie art. 108 § 1 w zw. z art. 107 § 1, § 2 pkt 2 i 4, art. 109 § 1 i § 2 pkt 1 oraz art. 116 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2020 r., poz. 1325) w zw. z art. 31 i art. 32 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2020 r., poz. 266 z późn. zm.), stwierdził, że J. W. jako prezes zarządu odpowiada solidarnie ze Spółką całym swoim majątkiem za zobowiązania płatnika „O” Sp. z o.o. z siedzibą w Z. o numerze NIP [...], zarejestrowanej w Krajowym Rejestrze Sądowym pod numerem [...], z tytułu nieopłaconych składek za zatrudnionych w Spółce pracowników w łącznej kwocie 73.365,83 zł, w tym:

1. ubezpieczenia społeczne:

- 43.788,97 zł z tytułu nieopłaconych składek za okres: 12/2014 - 8/2015, 9/2017 - 7/2018, 9/2018 - 13.059,00 zł z tytułu odsetek za zwłokę naliczonych na dzień 31.12.2020 r. - 327,80 zł z tytułu kosztów egzekucyjnych,

2. ubezpieczenie zdrowotne:

- 10.214,35 zł z tytułu nieopłaconych składek za okres: 12/2014 - 8/2015, 10/2017 - 7/2018, 9/2018;

- 3.107,00 zł z tytułu odsetek za zwłokę naliczonych na dzień 30.12.2020 r.; - 75,40 zł z tytułu kosztów egzekucyjnych,

3. Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych:

- 2.215,01 zł z tytułu nieopłaconych składek za okres: 03/2015-08/2015, 10/2017- 07/2018, 09/2018;

- 556,00 zł z tytułu odsetek za zwłokę naliczonych na dzień 30.12.2020 r.;

- 22,30 zł z tytułu kosztów egzekucyjnych.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyli J. W. i B. W.

Wyrokiem z 19 października 2021 r., Sąd Okręgowy w Łomży oddalił odwołanie i zasądził od B. W. i J. W. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Białymstoku po 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Zdaniem Sądu Okręgowego odwołujący się, a w szczególności odwołujący się J. W., nie wykazał, aby wystąpiła jakakolwiek przesłanka egzoneracyjna z art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej, pozwalająca na uniknięcie przez niego tej odpowiedzialności. Zaskarżoną decyzją Zakład Ubezpieczeń Społecznych przeniósł na odwołującego się jako Prezesa Zarządu Spółki „O” odpowiedzialność za zobowiązania składkowe spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we wskazanych w decyzji okresach i kwotach za zaległości składkowe wraz z odsetkami naliczonymi na dzień wydania decyzji i kosztami egzekucyjnymi. W okresach objętych zaskarżoną decyzją J. W., zgodnie z odpisem pełnym KRS z 4.08.2020 r. pełnił funkcję członka zarządu rzeczzonej spółki będąc Prezesem Zarządu od 27.02.2009 r. Okolicznością niesporną było to czy odwołujący się w okresach, za które zostały stwierdzone zaległości pełnił funkcję członka zarządu spółki. Zdaniem Sądu Okręgowego przeprowadzone w sprawie postępowanie

dowodowe wykazało, że odwołujący się w spornych okresach, w których powstały zaległości z tytułu nieopłaconych składek, pełnił funkcję członka zarządu spółki.

Sąd Okręgowy podniósł, że nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutów strony odwołującej się, ponieważ stanowią one jedynie polemikę z prawidłową decyzją organu rentowego. W niniejszej sprawie nie zaszyły żadne z przesłanek określonych w art. 116 ustawy Ordynacja podatkowa, które umożliwiłyby zwolnienie J. W. od odpowiedzialności za zobowiązania Spółki „O”. Tym samym, mając na uwadze obowiązujące przepisy i to, że odpowiedzialność osób trzecich, w przypadku osób pozostających w związku małżeńskim, za zobowiązania podatkowe obejmuje majątek odrębny oraz majątek wspólny zobowiązanego i jego małżonka, Sąd zgadza się z organem rentowym, że należało zawiadomić żonę J. W. o wszczęciu postępowania w sprawie przeniesienia na niego odpowiedzialności za zobowiązania Spółki „O” z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

Na skutek apelacji J. W. i B. W. Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyrokiem z 15 listopada 2022 r., w pkt I odrzucił apelację B. W., w pkt II oddalił apelację J. W. i w pkt III orzekł o kosztach postępowania.

Sąd drugiej instancji podniósł, że apelacja wniesienia przez B. W. podlegała odrzuceniu, natomiast apelacja wniesiona przez J. W. jest niezasadna i podlegała oddaleniu.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, brak było podstaw do zawieszenia postępowania w niniejszej sprawie w związku z postępowaniem toczącym się przed Sądem Okręgowym w P. (IX GC [...]) na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c., a wnioski w tym zakresie Sąd Apelacyjny oddalił, jak również pominął na zasadzie art. 381 i art. 235² §1 pkt 5 k.p.c. wnioski dowodowe jako spóźnione i zmierzające w okolicznościach niniejszej sprawy jedynie przedłużenia postępowania. Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że niniejsza sprawa trafiła do Sądu Apelacyjnego 18.01.2022 r. w związku z złożonymi apelacjami i wyznaczono w niej termin rozprawy na dzień 15.11.2022 r. godz. 9.00. 14.11.2022 r. o godz. 17.42. pełnomocnik odwołującej złożyła pismo procesowe podnoszące zarzut, że J. W. z końcem roku 2012 r. przestał być członkiem zarządu bowiem zgodnie z umową spółki skończyła mu się

kadencja. Na poparcie tych twierdzeń do pisma dołączyła kopie umowy spółki i wezwanie Sądu Okręgowego w Poznaniu skierowane do niej jako pełnomocnika do wykazania, czy spółka posiada organ uprawniony do reprezentacji. Taki zarzut podniósł pozwany w tamtej sprawie M. O. pod firmą B., a przedmiotem tamtej sprawy jest domniemana wierzytelności spółki O., na którą skarżący powoływał się w toku niniejszego postępowania, że mogą być z niej zaspokajane roszczenia Zakładu. M. O., który jest jednocześnie współnikiem większościowym spółki O. posiadając w niej 70 ze 100. Nadto na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik złożyła oświadczenie P. W., która jest córką odwołujących się - posiadającej w tejże spółce 30, w świetle którego w 2013 r. Zgromadzenie Wspólników O. udzieliło absolutorium J. W. za rok 2012 r. Wedle aktualnego na chwilę rozprawy apelacyjnej wpisu w KRS P. W. nie posiada już tych udziałów, bowiem w rejestrze KRS jak wspólnik wpisem nr [...] z 30.01.2020 r. dokonano jej wykreślenia a przedmiotowe 30 udziałów ujawnione są na rzecz J. W.

Sąd Apelacyjny podkreślił, że bezsporne jest, że po 2012 r., nie zgłoszono w rejestrze żadnych zmian w zakresie Prezesa Spółki J. W., czy powołania nowego zarządu. Skarżący sam wprost w niniejszym postępowaniu takiego zarzutu nie zgłaszał, reprezentował spółkę w obrocie, którym brała spółka udział po 2012 r. i uważał się za członka zarządu. W niniejszej sprawie jego pełnomocnik wnosząc o zawieszenie powoływał się w istocie na podniesienie takiego zarzutu przed Sądem w Poznaniu przez M. O., czyli pozwanego w tamtej sprawie współnika większościowego, której zobowiązań dotyczy niniejsze postępowanie. Trudno nie postrzegać kwestionowania bycia członkiem zarządu dopiero przed zamknięciem rozprawy apelacyjnej (mimo że od 10 miesięcy była już w Sądzie Apelacyjnym), biorąc pod uwagę fakt wzajemnych powiązań między wspólnikami, jako środka zamierzającego do przedłużenia postępowania ponad potrzebę. Koincydencja tych okoliczności rodzi też zasadnicze wątpliwości co do realnego istnienia dochodzonej wierzytelności jak i determinacji spółki w jej dochodzeniu, a tym bardziej możliwości prowadzenia z niej skutecznej egzekucji przez organ rentowy.

Sąd Apelacyjny skazał, że powództwo przed Sądem Okręgowym w Poznaniu zostało wytoczone już w toku niniejszego postępowania, przez spółkę, w której 70 udziałów (ze 100) posiada właściciel pozwanej firmy. Wielkość jego

udziałów w spółce, przekłada się przy tym zgodnie z umową spółki na 70% głosów w Zgromadzeniu Wspólników (§ 20 umów spółki), co oznacza, że pozwany M. O. może podejmować realne kroki mające wpływ na przebieg sprawy zawisłej w Poznaniu, poprzez wpływ na zarząd powodowej spółki. W pewnym uproszczeniu, w sensie materialnym (kapitałowym) zawisły w Poznaniu proces M. O. toczy w istocie „sam ze sobą”, bowiem może on mieć wpływ na kształtowanie stanowisk procesowych zarówno powodowej jak i pozwanej strony. Gdyby Sąd Okręgowy w Poznaniu zakwestionował status członka zarządu skarżącego to nie miałby to mocy wiążącej w niniejszej sprawie. W tych okolicznościach w ocenie Sądu Apelacyjnego takie zakwestionowanie tego, że po 2012 r. odwołujący nie był członkiem zarządu powinno mieć miejsce w drodze stosownego odrębnego powództwa.

Nie ulega wątpliwości, zdaniem Sądu Apelacyjnego, że wniosek o zawieszenie postępowania był jedynie próbą zatamowania toku niniejszego postępowania, a zatem stanowił element procesowej obrony odwołującego. Z tych przyczyn Sąd Apelacyjny a nie widział potrzeby zawieszenia postępowania, ani prowadzenia postępowanie dowodowego na okoliczności spóźnionych podnoszonych nowych twierdzeń i faktów i skorzystał ze swoich uprawnień z art. 381 k.p.c.

Sąd Apelacyjny w pełni zaakceptował dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne, jako dokonane w zgodzie z prawem procesowym, w szczególności w granicach swobodnej oceny dowodów - i przyjął je za podstawę także swojego orzeczenia.

Sąd Apelacyjny aprobuje w całości poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne, w szczególności co do pełnienia funkcji członka zarządu w czasie miarodajnym do powstania zaległości składek, ich wysokości, niezgłoszenia we właściwym czasie wniosku o upadłość i braku majątku umożliwiającego zaspokojenie roszczeń w całości lub w znacznej części. Nietrafny jest zarzut o obrazy 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja Podatkowa już choćby z tej przyczyny, że skarżący odnosi go nie do stanu faktycznego prawidłowo przez Sąd Okręgowy ustalonego i przejętego za podstawę jego orzeczenia lecz do stanu faktycznego przez siebie postulowanego, której takiej podstawy faktycznej nie stanowi. Trafność tych zarzutu zależała zatem od akceptacji proponowanych przez

apelację ustaleń faktycznych, których Sąd Apelacyjny nie uznał, akceptując ustalenia Sądu pierwszej instancji.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wniósł J. W. Zaskarżając wyrok w części tj. pkt II i III wyroku wniósł o jego zmianę przez oddalenie powództwa. Ewentualnie skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Białymstoku oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W podstawach skargi kasacyjnej skarżący zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 116 § 1 ustawy z dnia 29.08.1997 r., Ordynacja podatkowa przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, iż skarżący był członkiem zarządu podczas gdy jego kadencja wygasła.

Skarżący zarzucił również naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie tj. art. 381 235² § 1 pkt 5 k.p.c., polegające na oddaleniu przez Sąd drugiej instancji materiału dowodowego w postaci umowy spółki „O” z 29.01.2009 r., odpisu z KRS, pisma z 5.09.2022 r. wykazujących, iż kadencja pozwanego wygasła.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na jej oczywistą zasadność. Skarżący podniósł, że zgodnie z orzecnictwem i wykładnią, gdy kadencja członka zarządu wygasła nie jest on uznawany za członka zarządu i odpowiedzialny za zobowiązania spółki mimo braku wykreślenia w KRS. Sąd I i II instancji orzekł wbrew dotychczasowemu orzecnictwu i uznał pozwanego jako członka zarządu mimo faktu, iż kadencja pozwanego jako członka zarządu „O” Sp. z o.o. wygasła. W ocenie skarżącego skarga kasacyjna jest uzasadniona bowiem nie można uznać pozwanego przed Sądem Apelacyjnym w Białymstoku jako członka zarządu „O” Sp. z o.o. a przed Sądem Okręgowym w Poznaniu nie. Nie mogą zapaść dotyczące jednej osoby wyroki zupełnie odmienne od siebie. W ocenie skarżącego, Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku dopuścił się oczywistej obrazy art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Interpretacja przepisu przez Sąd II instancji w ten sposób, że pozwany jest członkiem zarządu i zdaniem

Sądu II instancji jest to okoliczność bezsporna spowodowała, że pozwany nie może uchylić się od odpowiedzialności za zaległości publicznoprawne objęte decyzją ZUS, co jest sprzeczne z logicznym i celowościowym zastosowaniem przepisu i ogranicza jego zastosowanie. Błędem logicznym bowiem obarczone jest takie zastosowanie przepisów, gdy pojęcie „niezgłoszenia wniosku o wykreślenie z KRS stawia się jako równoznaczne z byciem nadal członkiem zarządu podczas gdy kadencja wygasła. Sąd II instancji bowiem jedynie na danych podanych przez ZUS oparł, że pozwany jest członkiem zarządu. Sąd II instancji uznał za spóźnione dokumenty: umowy spółki O. z 29.01.2009 r., odpisu z KRS, pisma z dnia 5.09.2022 r., oświadczenia P. W. o udzieleniu absolutorium J. W. za rok 2012. Dokumenty te niewątpliwie świadczyły, że kadencja pozwanego wygasła. Pominięcie ich miało istotne znaczenie bowiem pozwoliło Sądowi II instancji utrzymać w mocy wyrok Sądu I instancji i uznać pozwanego jako członka zarządu i przenieść na niego odpowiedzialność za zobowiązania O. Sp. z.o.o.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zaś w wypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od odwołującego się na rzecz organu rentowego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia w celu jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Nie przysługuje od każdego orzeczenia sądu drugiej instancji, które nie satysfakcjonuje strony skarżącej. Wnosi się ją do Sądu Najwyższego od prawomocnego wyroku poza tokiem instancji. Jej przyjęcie do merytorycznego rozpoznania musi być uzasadnione istotnym interesem publicznym, w szczególności potrzebą dokonania wykładni przepisów, które jeszcze nie doczekały się sądowej interpretacji albo wywołują poważne wątpliwości, rozstrzygnięciem istotnych zagadnień prawnych,

zwłaszcza o charakterze precedensowym, dotychczas nierozważanych przez Sąd Najwyższy, wreszcie wyeliminowaniem orzeczeń oczywiście i rażąco wadliwych. Wniesienie skargi kasacyjnej doznaje istotnych ograniczeń, pozwalających Sądowi Najwyższemu na wstępną selekcję spraw, które będą merytorycznie rozpoznane (tzw. przedsąd).

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie (sporządzone odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) powinno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia, przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie. Jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na jej oczywistą zasadność.

Odnosząc się zatem do przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., należy zauważyć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika ona zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z 25 lutego 2008 r.,

I UK 339/07, LEX nr 453109; z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494; z 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania miałyby być okoliczność, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁴ § 1 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), skarżący powinien w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia, koncentrując się na wykazaniu kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Skarżący nie spełnił opisanych oczekiwań co do wymagań konstrukcyjnych skargi kasacyjnej. Przede wszystkim wskazać należy, że w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazano jakichkolwiek argumentów jurydycznych, które świadczyłyby o kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów.

W szczególności nie mamy w sprawie do czynienia z oczywistym naruszeniem art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej, bowiem przyjęcie przez Sady orzekające w sprawie, że odwołujący się J. W., nie wykazał, aby wystąpiła jakakolwiek przesłanka egzonerycyjna z art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej, pozwalająca na uniknięcie przez niego tej odpowiedzialności oparte zostało na ustalonych w sprawie okolicznościach faktycznych. Sady orzekające wyjaśniły w motywach rozstrzygnięcia, jakie przesłanki dowiodły o nieistnieniu podstaw do objęcia odwołującego hipotezą tego przepisu. W sprawie zostało również wykazane, że odwołujący był członkiem zarządu spółki w okresie, kiedy powstały zaległości z tytułu składek do ZUS. Sąd Apelacyjny wyjaśnił też szczegółowo przyczyny z powodu których pominął opierając się na art. 381 k.p.c., i art. 235² k.p.c., wnioski dowodowe uznając je za spóźnione i zmierzające jedynie do przedłużenia postępowania. Wymaga przy tym podkreślenia, że Sąd drugiej instancji jest zobowiązany na wniosek strony uzupełnić materiał dowodowy, jeżeli

jest to konieczne do rozstrzygnięcia sprawy, lecz jest także uprawniony (lecz nie zobowiązany) do pominięcia nowych faktów i dowodów zgłoszonych dopiero w postępowaniu apelacyjnym, gdy zachodzą przesłanki określone w art. 381 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 października 2023 r., III USK 16/23, LEX nr 3614415).

Nie można zatem przyjąć, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bowiem skarżący nie zdołał wskazać kwalifikowanego naruszenia prawa (materialnego lub procesowego), które prima facie czyniłoby wadliwym rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania. Nie został obciążony odwołujący się kosztami zastępstwa procesowego strony przeciwnej w postępowaniu kasacyjnym stosownie do dyspozycji art. 102 k.p.c.

[a!]